

Poslední král Bosenský.

Historický román z doby F. Kralovce.

KAPITOLA III.

„Co ty, dluh?“ ptal se vojvoda Radič, když si starého vojvodu, toho, který s matkou svého otce nechtěl, „co ty nepostříš naproti?“ a vzal pána a jeho? Byla mu nejmilejší a ná, stál přirozeno jeho již od let mladistvých.“

Hlasem jen kroužil, odnával Ilia odpovědi, ale hlasem si střelil slzy, jak se mu chvělými a oka rotily.

Válek smutek pánovat nyní v táboře, lid se stával v tlupy, živé rozkoje o tom, jaké to ať pohádko sem Bosenskou a co nyní počítí?

„Co počítí?“ hlásal vojvoda Radič, od tlupy k tlupe chodil. „V takovémto smutku zbláznit neumím, aby se nepřítele na stráž táhli nastropit ještě posměch a ná, aniž emi země jenom den zůstane v srubě, prokletý Turek čeká jen na příležitost, aby ji sevrátil v porobu; dejme sobě vojvodce, ostrostěma trůnu nového matička?“

„Toe mouže mlávi vojvoda Radič,“ chvěliti vsměš návrh ten.

„A kdo? bude lepší vojvodcem,“ mlávil jist, „a kumale tak náleží koruna královská, než rodnému synu krále Štěpána?“

„Tak, ano tak!“ tleskali rukama, „král Štěpán sám určil syna svého Tomáševiče za nástupce svého, a kdesi také najdeme lepšího krále, slavnějšího vojvodce?“

„Nikdež, to Boží pravda, že nikdež!“ hlásáno všeobecně, „a náe otálime? pozdravme ho co krále svého na místě.“

„Učime tak, dobře bude!“ přisvědčovali všichni, jak perjanici, tak ostatní sborové bojovníci. Shukli se vespelek, obstopili Tomáševiče, a jako z jednoho hrdla skřikili:

„Zdráv buď Štěpán Tomáševič, král Bosny, král náš!“

Zarděla se tvář Tomáševičova, oko jeho zabobilo plamenem radosti, slzy kolkap, klouli se na všechny strany.

„Pozdravili jste mne co krále svého, junáci!“ mlávil hlasem mocným, že až nejzastup pronikal; „jest to vaše pevné mínění, a chcete při něm na vždy setrvali?“

„Setrvali!“ odpovídáno mu. „Sláva ti, Štěpáne Tomáševiči, králi Bosenský!“ voláno jedno hlasem.

„Dobře tedy!“ pravil Tomáševič, hlavu opět pokrky a vztýčil se hrdě, podepřel pravici v bok. „Já rodný syn krále Štěpána nastupji dědictví svoje, dědictví to tím milejší mně, a m mi je hlas bojovníků chrabrých, hlas národa jednohlasné přisuzuje. Poďtejte mi korouhev královskou!“

Perjanici, v jejichž ochraně se toto palladi m království Bosenského nacházelo, vyrvali ji ze země, kde pevně zaražena byla, vojvoda Radič, co první po králi ve vojště, přistoupil bliže, a přijav korouhev od perjaníkův, předstoupil s ní až před samotného Tomáševiče.

„Národ tě volá na trůn osvětlý,“ začal věčně u nastalém, všeobecém tichu; „slibuji ti, že chceš řediti práva jeho, práva jednoho každého, nechť si jakékoli viry?“

„Slibuji!“ odpověděl Tomáševič tak pevně, jako odpovídal dnešní noci na tu samu otázku poslu Korvinova, že chce vypuditi tak zvané kacíře Patarské.

„Slibuješ li,“ táže se vojvoda dále, „že chceš hájiti slávu a neodvislost koruny Bosenské proti jakémukoli nepříteli?“

A Tomáševič vztáhl pravici do výšky, i zvolal hlasem silným: „Slibuji!“

„A neodvislí-li se nikdy svatě víře Kristově?“

„To potom nechť Bůh odvrátí tvář svou ode mne, a zatratí mne!“ odpověděl Tomáševič hlasem poslušným.

„Slyšeli jste všechny přísahu jeho?“ obrátil se vojvoda k účastníkům; „chcete, aby rodný syn krále Štěpána, přítomný zde Štěpán Tomáševič se stal králem našim?“

„Tak chceme, tak se státi mu a!“ voláno při potlesku nástupě.

Radič pohléknou na jedno koleno před Tomáševičem, podával mu korouhev královskou, řka: „Přijmi tedy slávu tuto královat Bosenského co znamení, že národ tě k trůnu povolal, i jest to spole znak moji též královské, pokud pomůže nebudet olem posvátným, a pokud se nezáleže koruna královská na hlavě tvé. I dovol, jasný pane! až tě před podávám co krále svého.“ A hlasem svého povznese, zajímal: „Zdráv buď král Štěpán Tomáševič!“

„Sláva, sláva!“ hlásali bojovníci, zbrněli se mlhají v povětří i jasným zvuku o sebe narážející, a pohled ten i jasný skoro ohlédnutí mohli opojiti toho, jenž takto vstávkou plesko.

Radič se také tvář krále nového, oko jeho plesalo, prsa se mu dmula, a jak tu stál a hlavoval hrdě povzříženou; podíraje se o korouhev, jejížto řetě perně v hrsti své držel; tu se vakuška zdálo, že jest Tomáševič zrozen k slávi veliké, slavné, jeho již se tíh koruny, strasti a trampoty vlády tak značně nenachýli.

Jásoť lidu posnená tichou, ta posvětil Tomáševič tiskou korouhev, a jednou rukou, jako by to jen svůj handlar v hrsti držel, máchl jí na všechny strany.

„Neodvislost vlády,“ hlásal při nastalém tichu, „sláva národu, práva a svobody jeho, sláva viry Kristovy najdou pevno záštitu pod korouhví touto!“ A vyhodiv kolkap svůj do povětří zvolal: „Zdráv buď národ můj!“

„Znova zahměl jásoť lidu povětří, možno-li ještě mocněji, hlásati, znova řinčely zbraně o sebe, a v radostném opojení objí mali se vespelek bojovníci.

Po chvíli, když jásoť lidu mřiněti se počal, kynul Tomáševič opět rukou, a v okamžiku bylo opět ticho.

Pozdravili jste mne co krále svého, a vložili korouhev královskou v ruce mé,“ začal pohnutým hlasem, „avšak ne mně, tam královské mrtvole otce mého patří tento kleout Bosny, pokud nepohrbno tělo v zemi posvátné!“

A sám odepinati se jal sponky, vytahoval zlaté hteby, nimž korouhev k řetě připevněna byla, odevzdáv pak holou řetě opět v ruce perjaníkův, pokročili ku stanu královskému, rozhrnul pomocí strýce svého Radiče široko opony stanu, a an tento je rozhrnuté držel, aby vidno bylo, co uvnitř se děje, přistoupil Tomáševič neobroveně až k loži, na němž mrtvola otce jeho spočívala, a pokrýl celé celé lože i mrtvolu královskou korouhví zemskou.

Tu nejásali sice bojovníci, ale s úctyplným obdivem hleděli na nového krále svého.

„Jaký to syn!“ mlávil se hlasitě. „Oj, dobře bude s námi; dobrý syn bude i dobrým panovníkem!“

Tomáševič vystoupil opět ze stanu, i měl co činiti, aby se přemohl, by tvář jeho podržela výraz smutku a bolu, a přece by výraději radostí zajasal, vdyť byl u cíle! Dva jen byli ze všech, kteří tento vnitřní jeho boj pozorovali, vojvoda Radič a—Ilia.

„Tys již u cíle“ mlávil k sobě vojvoda, „dojdu li i já cíle touhy své?—O Kateřino!“ roztožile, „pro jedno spojití v loktech tvých zahodil bys v bláto korunu Bosny, ba koruny celého světa; vdyť bych pro ně všechny tolik se byl neodvážil!“

„Jen se přetvařuj,“ leptať zas Ilia, „u vnitř plesá nad zřazením zlotina svého, a zevnitř nosí smutek na ukazku. Jen ztrpeti!“ doložil hrozivě, „vyburá čimž já svědomí tvoje se spánku, a lžičný tvůj smutek se pravdou etane!“

Ani netuše, že odpata v blépějích jeho již králi, postoupil Tomáševič dále do středu bojovníkův, an se tu následnou zastavil a ku hradu Belaji neodvratně zřaje, zvolal: „Páťte tam, co je to?“

Brány hradu se do kořán otevřely, prapory Vukmanovy klealy na hradsbách, a se brány se ubíral průvod nevolný, až dobře ozbrojený, v čele jeho Vukman sám.

„V řady i a zbraň v hrsti!“ velel Tomáševič, „kdež vi, co se obmáhá!“

Ale přívod ten oválil přímo k táboru královskému, zastavený pak prapor bílý, dal na jevo, že přicházel v míru a pokoji.

„Co je to?“ ptali se bojovníci vespelek, „hrady Belajské stoil pevně na temeně skály žulové, a spápný Vukman přicházel snad se kořiti a prositi o míloť?“

Hlasitě reptáti uvítalo Vukmanova a spulstíky jeho, navlí-maje však sobě toho, ubíral se Vukman s průvodem svým, až kde Tomáševič v čele perjaníkův jej očekával.

Neokřiv a koně, ubíral se přímo k Tomáševiči.

„Náze odotati síle královské,“ začal bez všech okleš; „prošel přicháám, pokudli se králi svému a spolehnám se na přimávu tvou, králově, veď mě ku králi!“

„Kráť stojí před sebou!“ odpověděl Tomáševič hrdě.

„Jak?“ stávil se Vukman nejví překvapeným, a krok ucouvov, „a král Štěpán, otec tvůj?“

„Kráť Štěpán je mrtev,“ dí Tomáševič, „a já jsem králem Bosny.“

Vukman sklonil koleno své před ním, řka: „Oj, toť v životnou hodinu jsem vyšel; tys mladý, králi můj, a chrabrý, kde bazará síla mladosti, tam i velko-dalnost jest; já tě pozdravuji co krále svého, přijmiž v mně na spěť věrného služebníka.“

Tomáševič chvíli na pohliče, obrátil se k perjaníkům.

„Slyšte, co toto řupan Belajský povídá? Co mám činiti?“

„Ať, jasný pane!“ oavili se někteří, jen aby něco pověděli, „my krváceli pod ranami jeho, a mnohý z nás ulehl na vidy tam pod sklnou hradu jeho.“

Vlak jest vy m níže nedarovati,“ odpověděl Vukman, „ano za jednu ruku dvě jste spíceci, a již že jste nežítali ty tropy to líka chrabrých junáků z řetědi mé, jež jste v prach poválili; vdyť to dílo vaše, že zde stojím o míloť prosiet.“

Hladili si brady při slovech těchto perjanici, patrně jim lahodila řet Vukmanova.

„Tu jste slyšeli, moji bohatři! co toto řupan Belajský povídá,“ začal opět Tomáševič, „a sám jsem hrý na chválu, jakou vám chrabrý Vukman vzdává. Nuže, co myslíte, nebylo by lépe, aby se zavřelo nad mrtvolou královského otce mého všechno zář, a konec se stal všem sporům po celé Bosně?“

„A to dobře tak, jasný pane!“ odpovídali perjanici, „lépe když je chrabrý pán Belajský s námi, nežli proti nám.“

„Nuže, Vukmane,“ obrátil se k tomuto Tomáševič, „promínu-ta jest ti zpoua tvá, i naději se, že nikdy více neporušíš věrnost svou!“

„Kdež by věrně nesloužil takovému králi, jako ty jsi, pane můj?“ odpověděl Vukman s neubíhající pokorou. „Zdráv buď král můj Štěpán Tomáševič!“

provoval pak hlasitě, a celá družina následovala příkladu jeho.

A tak se dělo vše die úmluvy k spokojenosti stran obou.

Téhož dne ještě opatřil Tomáševič tábor u hrade Belaje, pod nímžto se byl koruny domohl, a nastoupil s lidem svým, proýzen jak již Vukmanem, cestu k domovu, aby tím dříve učinil všechny přípravy k slavnému pohřbu krále Štěpána otce svého, jakož i ku slavnému korunování sebe.

Mrtvola královskou nesl: perjanici ve středu všem, korouhev zemská jí zakrývala všem zrakům, a jen holá řet nesena jest před mrtvolou, Ilia kráťel za mrtvolou s oním podivným výrazem bolu i nenávisti ve tváři. Teprva nyní následoval Tomáševič se strýcem svým Radičem, netroufal si kráťeti přímo v čele ostatního vojska za mrtvolou otce svého.

Tak se skončilo obležení hradu Belajského!

KAPITOLA IV.

V klášteře sv. Jana v Sutiace je blačno i živo, obdávají se smuteční obřady za krále Štěpána, jehož mrtvola ve chrámu kláštera toho právě dnes pochována byla. Korouhev zemská byla s rakve jeho šhata, opět se připravná sponami a zlatými hteby k řetědi, a když rakve královská v kryptu vneřena byla a kámen nad ní se zavřel, tu se chopil To-

maševič korouhvu, a po celý čas obřadů pohřebních v ruce jí držel, avšak jí potom vlastnoručně na oltář hlavě, Bohu samému jí v chrámu odevzdávaje.

Již se byli vltični ze chrámu vzdálili, křeti v životě králi nejbližší byli, Tomáševič opatřil první a matku svou Vojakovi, která po dlouhém lase opět po nejpre u dvora se objevila, chrám i mrtvici otce svého, již se i vzdálila vdova Štěpánova, Kateřina Kosarevna, která byla v dále díla nad kamennou, jeal hrobku královskou zavřel, vdyť ona nejvíce strčila náhlou smetí královského manželka svého, viděla to, že ať se jí posud všemožně nářada vzdá, děje se to posud k vlti lidu a že v ní leží jenom doera moudrýho pána Hercegovského, a v čele Kosarevny, vdyť viděla, že v životě svého jíměť Vojakovi, onyký své, jíměť na si stranou postřala; dlouho díla odvodila Kosarevna ve chrámě i když ostatní lid chrám již byl opustil, a krom dračiny její šhataly ještě jen dvě osoby a ní ve chrámu—vojvoda Radič i Ilia.

Vojvoda sice málo si vltmal obřadů smutečních, všechno pozorovav jeho obřecena byla a spanilou Kosarevno, od ní se lhotně oko jeho po celý čas ani neodvrtálo.

Ito slávil ovšem pohřební památku krále svého a optimným srdcem, při tom však utkvěl chvělímí zrak jeho na vdově královské a takovou náklonností, že se zdálo, jakoby lásku svou ku králi na vdovu jeho zcela byl přeneal, a když z chrámu odcházela, zavřel se jako stin na kroky její.

Zpozorovala to Kosarevna, a znalje věrnost Iliova k světlému manželu svému, děkovala mu vděčným úsměvem za náklonnost k ní jovenou.

Vojvoda Radič, jenž opodál ji následoval, zpozoroval úsměv ten, i zakypěl zlosti a závistí na Ilia. „Ten starý pes,“ odplivni si nevolí, „on hltá vděky její, kdežto já prabnu po jediném pohledu jejím!“

Již pustv se chrámu, jen mniší odklávaj: sttídvě střed klavním oltářem modlitby vsteden duše krále pohřebního; ale zvuky modliteb jeho, jež se po chodbách klášterních co daleký žumot chvějí, nepronikali až do jizby, kde Tomáševič s matkou svou v důležitě poradě díli.

„Tedy té přece zřim co krále, synu můj!“ mlávil Vojakovic, a mateřskou brdostí na pohličeje, „nejbajnější any moje jsou vyplněny!“

„A skončeno jest utrpení tvoje, drábá máti má,“ sliboval vroucně Tomáševič. „Vynahradím ti všechno, ta dlouhá léta osamotnělosti, jež jsi ztrávil na vzdálené jsouc ode dvora, ode všech radovánk žití pospolitého, hůře jsouc na tom než vdova, ha! a sokyně tvá zakusí nyní, co to jest trávit život vdovský o samotě, bez lesku a slávy, beze všech radovánk. Avšak nežádej na mě, bych jí hned připravil život, jaký jsi tu dlouhá léta žila, máti má! Musím jí nějaký čas řediti, ne k vlti ota jejím, ale k vlti králi Štěpánu, ale k vlti vojvodovi Radiči, jehož mi posud třeba, a jež tak snadno odstraní naše, on ji mluje!“

S udivením poslouchala Vojakovic syna svého: „Slyším sice mlujícího syna, ale krále pohličeje, krále, jehož první světí býtí má, aby upevnil trůn svůj proti návalům vnitřním i zevnitřním...“

„Trůn můj pevně stojí,“ vakočil Tomáševič hrdě do teší, „můj národ sám zapustil kořeny jeho v srdce své!“

„Když koráb po tiché hladině moteké se houpa, kdež by tekl, že snad v hodně bouře jej zachvátí?“ namítala Vojakovic.

„Ne, ne, synu! nevěř pokoji povrchnímu, onť často bývá klamný. Ohlédni si výso, nad jakou pro pastí se trůn Bosenský potáčí. Turek, jenž všechny trůny vltol byl pobotil, čeká jen na první příležitost, aby i Bosnu v porobu uvrtl. Jej přede vším hleď ukrotit; vš, on na tebe nevte, že věno ženy své před ním uhájeti chtěl, ovšem, mohls je ubájeti, kdyby byl více Turku větl, než Madaru, tam na Vyehradě krmiti tě sliby, kdežto Turek před branami Smedereva stál—“

„Nepomínej mi na to, mat-

ko!“ dí Tomáševič zamračen, „ty ouly uohá se sultanem Mahomedem vyrovnáme; tam v Srbsku byl národ jinovrnf proti mně, sde to vše jinak, a bojovníci Bosny se natekají jataganě tureckých!“

„Tak vysoko tedy míříš?“ divila se Vojakovic, „a to chceš osromiti vltat rukou rímě své, utírat přikotí vltat královské, k níž a doty jsi před zomřím králem sdeco národu tvého vron, ať sedim, že otec tvůj id jest Štěpán Kosarić, moudrý pán Hercegoviny, který by posuhněl doery své bez pomety jistě nenechal.“

„Jak! matka?“ Iasnil Tomáševič, „ty bys sama se odtělala pomaty nad svou sokyni!“

„Pomstetí lože se zaráti ten, kdo v nákloně lže,“ odovrdčila Vojakovic, „toma volno die lhoti kochat se v rozkoži aneb pustiti sadu naučívati své; kdo ale jedenkrát po stopách trůnu na vltání hofetvi posemského vystoupil, kdo se postavil zašten leskem korony v čelo národu, ten není více pánem chitě svých, toby srdce jeho nejso majetkem jeho, ale jeho národa, nenávidit musí, kdo mluje, a mlouvat, kde nenávidí; všechno, svou zášit i pomstu, svou lásku i blaženost přičestí musí v oběť slova a vědomí: já jsem král!“

„A tobe obětoval král Štěpán Kosarevno, jejížto duch nepostihoe si jedné myšlénky tvé ve vzncenosti její!“ sepal Tomáševič v udivení ruce na prsou.

„A i to má být odpuštěno, matka má? To není, není možno!“

„A přece se tak státi musí,“ namítala Vojakovic, „svou zášit tobe oběťuji a slávě tvé, synu můj! I vř mi, že dnes naposled to bylo, co mé oko nestřeženě prozradilo zášit vnitra mého k sokyni mé; ano, a ú-toa lásky plincv se chovatí budu k ní, ku vdově královské.“

„To že bys učinila, matka?“

„Myšlíš že mi to za těžko přijde?“ usmála se Vojakovic. „Žití budu v upomínkách, a tu mi snadno přijde úsměv na tvář a vroucnost v oko u přítomnosti její. Budu sobě zpomínati,“ začala, „jakoby vypravovala any minulé, na letá dávná, kdy král Štěpán klečel a nhou mčch, slibuje mi věčnou lásku, věčnou věrnost, byly to doby blažené, na kynutí mé poslouchal král i bohatři jeho, jediným úsměvem jsem byla a to, způsobiti radovánky po celém dvoře, a pro jediný úsměv můj se bili bohatři slavní až na smrt, ať byli to dnové radovánk a rozkoš, když se kochal král Štěpán drobtv milostí mé; nebo já—ho nemilovala, a kdyby králem nebyl, nebylo by se mu ani těch drobtů dostalo. Ale všechno pomjím i láska jeho chladila, možná že mou vinou, že jsem jí nepouřala dostatečného záhře-va a on naklonil ucha svého k radě přátel svých, a zanechalou vltala Bosna kráenu Kosarevnu co svou královnou; sláva má byla v konce, ode dvora vyhoštěna, neb nechtěla Kosarevna žiti s někdejší milenkou muže svého pod jednou střešou; na vzdálie domi hrade, o samotě, měla jsem dosti času oplakávati poklesky mládí svého; ale nešťastná? no, to jsem nebyla. Vdyť jsem vědřela, že tebe aspoň nepřestál mlouvat král, ano prohlásiv té za syna rodného, proklestil ti dráhu k trůnu Bosenskému, když jsi byl trůn Srbský, jenou svou věnem nabytý, takměť přec noc ztratil. Až mě od sebe zapudil, vyznatí přece musím, že byl slechetný muž otec tvůj, král Štěpán.“

„Ustaň, matka, ustaň!“ zřkřiknul Tomáševič; tvář jeho náhle zbledla, a k nemalému podivení Vojakovic chvěly se oudy jeho co uatí osykové.

„Co je ti, synu?“ divila se matka. „Chceš vzdorovatí síle turecké, a chvěješ se náhle beze vsi přhřny?“

„Bez přhřny!“ zasmál se divoce Tomáševič.

Chvíli nař hleděla Vojakovic zkoumavě, potřásla pak hlavou, temně před sebe prohodíc: „Máš-li přhřnu, toť musí být přičina ta hrozná, a lépe bude, když i já, matka tvá, se něčeho nedotím.“

„Domluv, co's chtěla prve pověděti?“ utřel se Tomáševič.

Hlavou zavrtěvá, pravila po chvíli Vojakovic: „Toľik jsem jeř

tě pověděti chtěla; chceš li se pokouseti o úplnou samostatnost korony své, což vše možná pro-řtati, ano máš-li i odvážiti bouři turecké id pomoci Hle své, ha i všna lezy své nazpěti vydobyti, ale jen tehdy, když s chrabrostí i lest spojíš.“

„Mně jen, matka má! bedlivě poslouchám, zachovám se věrně die rady tvé!“

„Pravila, že vojvoda Radič mluje vdova krále Štěpána? Muvl se o tom, že král Štěpán mlávil před lidkou Kosarevny; kdesi hleď ať lásku tu se ob ovi, stanev li se Kosarevna vojvodou, tu potom spolehati máš na vltkrou pomoc moudrýho Kosariće Hercegovského.“

„Ta rada dobrá je,“ prohlásil se Tomáševič, „zachovám se die toho.“

„Bez prodlení pak vyřli posla k sultanu do Drinopolu, slib mu věrnost, slib mu dosavřdat poplatek, slib vše, jen aby lazu nabyl, připraviti se k boji o trůn a korunu, ano k boji na život a na smrt.“

„I to učiním,“ vece Tomáševič, „sliby však Tarku dělet?“

„Budeš jich řediti tak,“ odpovědřela Vojakovic, „jako on řediti slibů svých.“

„Tu jest,“ usmál se Tomáševič, „však proti vltě, klam proti klamu, stejna zbraň nechť rozhodne boj křile i polemičemo. Při tom však chraň se zbluditi před laseem podeřeni Bismarcka,“ řadi moudrá Vojakovic dále, „a proto by dobře bylo, kdyby se posel krále Korvina při dvoře tvém ani neokázal; sliby Matyášovi jsou bez toho pouhý džm; jen na sebe samého spotehe, a oslavil jmeno své, jako kdůž z předchůdů tvých!“

„To vše je moudře pověděno, a lepší rady nikdež nenajdu,“ přemýšlel Tomáševič; „kde však najdu posla tak obratného, ať dovedl oči písemek zastřikati zehytrálnemu Turku? Není nikdo, krom vojvody Radiče, a ten se nyní nehne, byt i klenba nebes nář se sypala, od dávné mlíenky své.“

Vojakovic se usmála tkouc: „Jestli mu Kosarevna jedineho jen papraku naděje poskytne, poleti, byt i v kraj své a vyslán byl.“

„Dobře; postarám se o to, aby spolu mluvití mohli, a potom, probudili-li se láska v srdci jejím na novo, nechť koně sedlá, zejtra třešas pojede!“

Mezi tím, co Tomáševič a matka jeho o tak důležitých věcech spolu rozmlouvali, byla Kosarevna do své ji-by věla; dušno se jí však zdálo a těšno ve zdích úzkých, i povyřala si do zahrady klášterní, kde stromy ovocné v plněm květu stály, vonný zá-pachem vltol prostoru naplňujice. Lehký větřík, jenž si a vět-vemí stromů pohrával, otřásal květ k zemi, a rozouřel jej po pažiti a stezkách zahrady klášterní.

V myšlénkách pohřžena krá-zela Kosarevna po pažiti a po stezkách bez účelu, jen tak na zřadblů, i vzdalovala se vždy více od rozsláhlých budov klášterních; chvělím se zastavila, pohličeje se zálibením na květ k zemi padající, jenž poletoval větrem jako motýlové hravi. Tu chtě opět dále se ubírat, pohličeje před sebe, a hlasitě vykřiknouc, ustoupila o krok zpět. Vojvoda Radič stál před ní. Při výkřiku jejím trhla náramně bolest svaly obličeje, ano i slzami se zarsolilo oko jeho.

„Vojvoda Radič!“ řeptala králová polohlasitě.

„Vojvoda, ano!“ odpověděl tento s trpkostí, „který zapomněl, že se mu nesluší, vstoupiti v cestu králově. Odpust, paní jasná, drzostí mé, jč zapomněl na mezeru nář dělicí, zapomněl jsem, že to nejsem více na hrade otce tvého, povněm Bůgají, kde já se nelakala přichodu mého. Aš tytam jsou již ony doby blažené, ni památky na ně se neuchovalv, a já vojvoda jsem, jehož vzncení se nyní leká, paní jasná!“

(Pokračování.)

Výstraha!

Dávám tímto všem křáťeným výstrahu před Petrem Stenbauer, který seň přepal a křáťenou a kříť zle zadržel kupu díků, a křáťenou, prokletý, v hospoděch a vltě lidu, opatřiti měno, zanechal sde manželku svou. Nečeť se obchodití mji vltě; jřed mím se zosouř. Anton Pokorný.

Opavce 2. list 1878.